

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
9 Пж 1827/19
21.05.2020. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Влаисављевић, као председника већа, судије Верице Смиљанић и судије Данијеле Дукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца "Raiffeisen banka" а.д. Београд, ул. Ђорђа Станојевића бр. 16, против туженог „ВЕЛЕТРЖНИЦА – БЕОГРАД“ д.о.о. Нови Београд, Аутопут бб, кога заступа Срђан Илинчић, адвокат из Београда, ул. Мишарска бр. 8/2, ради дуга, вредност предмета спора 2.964.858,05 евра, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог, изјављеним против пресуде Привредног суда у Београду 32 П 2035/2017 од 14.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2020. године, донео је:

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду 32 П 2035/2017 од 14.01.2019. године у ставовима I и IV изреке пресуде.

II Иста пресуда ПРЕИНАЧАВА СЕ у ставовима II и III изреке и пресуђује:

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати износ од 843.422,92 евра са законском затезном каматом од 14.03.2014. године до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и законску затезну камату и то:

- на износ од 349.691,13 евра од 16.01.2014. године до 11.03.2015. године,
- на износ од 1.086.950,52 евра од 06.02.2014. године до 11.03.2015. године,
- на износ од 427.441,85 евра од 01.03.2014. године до 11.03.2015. године,
- на износ од 257.351,63 евра од 14.03.2014. године до 11.03.2015. године, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 780.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу на име главног дуга из заложеног потраживања исплати износ од 2.121.435,13 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 12.03.2015. године до исплате. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му на износ главног дуга из заложног потраживања од 2.121.435,13

евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, исплати законску затезну камату преко износа досуђеног у ставу I изреке пресуде. Ставом III изреке пресуде одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име главног дуга из заложног потраживања исплати износ од 843.422,92 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са припадајућом законском затезном каматом. Ставом IV изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.402.000,00 динара.

Благовременом жалбом, тужилац побија првостепену одлуку у ставовима II, III и IV изреке пресуде, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Указује да првостепени суд није дао јасне разлоге за ставове II и III изреке пресуде, јер је навео да извођач радова није на одговарајући начин извео тзв. „конзервацију“ саобраћајница, без навођења који радови нису изведени на одговарајући начин или нису изведени уопште, а имајући у виду допис туженог од 18.03.2014. године. Наводи да суд у побијаној одлуци није ценио све изведене доказе, да није поклатио веру налазу и мишљењу вештака АА, кога је сам суд именовано у поновном поступку, те да није имао у виду чињеницу да је извођач радова управо извео таксативно наложене радове од стране туженог, који ни у допису туженог од 27.05.2014. године нису оспорени. Додаје да је о изведеним радовима извођач уредно обавестио туженог, кога је позвао да изврши преглед, контролу и преузимање радова, што овај није учинио, већ је дописом од 30.04.2014. године изричито забранио извођачу радова извођење било којих других, осим наложених радова. Жалилац указује да је тужени за наступање наводне штете сазнао 27.05.2014. године, а извођача о томе обавестио 18.07.2014. године, па је тужени у смислу чл. 615. Закона о облигационим односима у погледу овог захтева преклудирани. Истиче да је до оштећења предметних објеката дошло након преласка ризика са извођача на туженог у периоду од 15.-19. маја 2014. године услед катастрофалних поплава, те чињенице да је тужени раскинуо уговор са извођачем радова, а није предузео радње да радове доврши. Даље наводи да су предмет тужбеног захтева VIII, IX, X, XI и XII привремена ситуација, које су од стране надзорног органа потписане и оверене и предате туженом ради плаћања, да је одредбама чл. 18. уговора био уговорен рок плаћања од 60 дана од дана пријема ситуације, као и да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је одбио тужбени захтев за затезну камату од дана доспелости до дана подношења тужбе. Предлаже да Привредни апелациони суд преиначи првостепену пресуду у побијаном делу и тужбени захтев усвоји у целини.

Благовременом жалбом тужени побија исту пресуду у ставовима I и IV изреке пресуде из свих разлога прописаних законом. Посебно указује на битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, наводећи да побијана пресуда има недостатке због којих се не може испитати, те да не садржи разлоге о битним чињеницама. Наводи да тужилац није доказао да је његово потраживање обухваћено унапред припремљеним планом реорганизације извођача радова „Амига“ д.о.о. Краљево, да је потраживање из тужбеног захтева веће од тужиоцевог потраживања према извођачу радова, које је у плану реорганизације исказано као обезбеђено потраживање у износу од 2.127.324,56 евра. Додаје да побијана пресуда не садржи разлоге ни о постојању активне легитимације тужиоца за наплату потраживања које превазилази максимални износ обезбеђења уписан у регистар залогне Агенције за привредне регистре. Предлаже да Привредни апелациони суд првостепену пресуду у побијаном делу преиначи и одбије тужбени захтев.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца у односу на ставове II и III изреке основана, док жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку, нису учињене битне повреде одредаба поступка, прописане чланом 374. ст. 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374. ст. 2. тач. 12. истог закона, јер пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца као заложног повериоца према туженом као дужнику заложног дужника по Уговору од 03.10.2012. године у износу од 2.964.858,05 евра са законском затезном каматом од доспелости појединих износа до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је са привредним друштвом „Амига“ д.о.о. Краљево закључио три уговора о кредиту, са одговарајућим анексима, па су ради обезбеђења потраживања по наведеним уговорима о кредиту, исте уговорне стране закључиле и уговор о заложном праву дана 21.03.2013. године, измењен са два закључена анекса. По овом уговору у корист тужиоца је конституисано заложно право на потраживању „Амига“ д.о.о. Краљево према туженом по уговору бр. 1337/2012 од 03.10.2012. године у максималном износу од 2.018.000,00 евра, 550.000,00 евра и 445.000,00 евра. Решењима Агенције за привредне регистре од 01.04.2013. године, 13.01.2014. године и 20.05.2014. године у регистру заложног права регистровано је заложно право на наведеном потраживању са горе наведеним максималним износом обезбеђеног потраживања. Тужилац је дописима који је тужени примио 09.04.2013. године и 26.05.2014. године, обавестио туженог да је са „Амига“ д.о.о. Краљево закључио уговор о залози потраживања, које ово друштво има према туженом по уговору од 03.10.2012. године. Дана 05.01.2015. године, тужилац је туженом доставио опомену пред утужење са позивом да тужиоцу, као заложном повериоцу исплати износ од 3.201.752,79 евра у динарској противвредности, а тужени је тужиоца обавестио да је износ евентуалног потраживања споран и непознат, будући да се поводом истог пословног односа воде два судска поступка.

Тужени као наручилац и „Амига“ д.о.о. Краљево, као један од извођача, закључили су уговор бр. 1337/2012 дана 03.10.2012. године, чији је предмет изградња прве фазе Националне велетржнице по систему "кључ у руке", а све у складу с понудом датом од стране извођача. Предметним уговором уређене су обавезе уговорних страна, па је одредбама члана 13. предвиђена обавеза туженог да обезбеди стални надзор у току грађења објекта, односно извођење радова, а одредбама члана 14. овлашћења надзорног органа да у име туженог издаје налоге и ставља примедбе извођачу радова. Даље су одредбама члана 15. уговора предвиђене обавезе извођача радова и одредбама члана 16. уговора обавезе одговорног извођача радова. Одредбом члана 18. уговора, предвиђена је укупна вредност тј. цена радова у динарима, уговорена је валутна клаузула према курсу од 114,6030 динара за један евро, што је средњи курс НБС на дан 26.06.2012. године и уговорен је рок плаћања од 60 дана од дана пријема привремене ситуације и банкарске гаранције за добро извршење посла, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања. Одредбом члана 19. уговора је регулисана контрола исплате привремених и окончаних ситуација, тако што је предвиђено да привремену ситуацију извођач доставља надзорном органу на оверу и уз исту фотокопију записника о извршеној контроли радова и фотокопију листа грађевинске књиге и грађевинског дневника, а надзорни орган има обавезу да у року од 5 дана од дана пријема исту овери и након овере достави наручиоцу, с тим што

је наручилац дужан да плати само оно што је оверио надзорни орган. Овим чланом је прописано да уколико наручилац оспорава радове из привремене ситуације, дужан је у року од 8 дана од дана пријема да обавести о томе извођача, а уколико не обавести извођача сматраће се да нема примедби на обрачунате радове. На основу овог уговора, извођач радова је извео радове обухваћене VIII, IX, X, XI и XII привременом ситуацијом, које су оверене од стране надзорног органа, неке од ситуација оверене су и од стране туженог, док је на свим ситуацијама констатован датум доставе туженом. Обавезе по наведеним ситуацијама тужени није извршио. Тужени је дана 13.03.2014. године доставио извођачу изјаву о раскиду уговора због неблаговременог достављања банкарске гаранције и полисе осигурања. Уписом у грађевински дневник дана 18.03.2014. године надзорни орган је наложио које радове извођач треба да изведе ради конзервирања радова изведених до дана раскида уговора, а извођач је дописом од 22.04.2014. године, који је истог дана достављен туженом, обавестио туженог да су изведени сви радови на конзервацији објекта у складу са уписом надзорног органа у грађевински дневник под датумима 13.03.2014. године и 18.03.2014. године, те да моли да се примопредаја објекта изврши у року од 7 дана. Тужени се није одазвао позиву да прегледа и прими извршене радове, а дописом бр. 847 од 30.04.2014. године изричито је извођачу забранио извођење било којих других радова, осим оних који су му од стране надзорног органа таксативно наложени дана 18.03.2014. године, а који су у вези са заштитом и осигурањем објекта.

У првостепеном поступку изведени су докази вештачењем вештака грађевинске струке ББ и АА, из чијих налаза и мишљења је првостепени суд утврдио чињенице у вези са количином и квалитетом изведених радова, као и вештачење вештака економске струке, из чијег налаза је суд утврдио висину обавезе туженог. Првостепени суд је прихватио налаз и мишљење вештака ББ у погледу закључка да радови на конзервацији саобраћајних површина нису изведени квалитетно, јер је у допису надзорног органа од 27.05.2014. године, који се односи на радове по XIII ситуацији (која није предмет спора) наведено да одређени радови на конзервацији нису изведени, те да је дошло до одређених деформација у одређеним зонама. Даље утврђује да је у марту месецу 2015. године Институт за испитивање материјала – Институт ИМС Београд утврдио незадовољавајући квалитет изведених радова на саобраћајним површинама у погледу конзервације радова од пропадања, због чега је тужени ангажовао треће лице за израду пројекта санације. Исти је сачињен у јуну 2015. године и према овом пројекту вредност радова на санацији предметних саобраћајница износи 96.638.443,89 динара. У првостепеном поступку је из дописа Републичког хидрометеоролошког завода утврђено да је дана 15.05.2014. године измерена највећа дневна количина падавина за мај у односу на период мерења 1962.-2015. године.

Осим наведеног, у првостепеном поступку је утврђено и да је правноснажним решењем Привредног суда у Краљеву 3 Рео 2/2018 од 27.06.2018. године потврђено усвајање унапред припремљеног плана реорганизације „Амига“ д.о.о. Краљево, да је тужилац сврстан у класу А поверилаца-разлучни повериоци, те да његово потраживање износи 471.478.026,46 динара.

Оценом изведених доказа, првостепени суд закључује да су све утужене привремене ситуације оверене од стране надзорног органа туженог, али да тужени има право да у смислу чл. 614. и 615. Закона о облигационим односима захтева снижење накнаде за изведене радове и накнаду штете, јер је извођача радова дописом од 27.05.2014. године обавестио о недостацима изведених радова. Овај допис првостепени суд сматра благовременим, због кумулативног исказивања вредности по привременим ситуацијама, иако се исти односи на XIII ситуацију која није предмет спора, па закључује да је тужени дужан исплатити тужиоцу вредност изведених радова, умањену

за износ неопходан за санацију изведених радова, због незадовољавајућег квалитета радова изведених у циљу конзервације објекта. При доношењу одлуке, првостепени суд је нашао да тужилац није доставио доказе да је до оштећења објекта дошло услед поплава 16.-19.05.2014. године. Такође, првостепени суд је приликом оцене наводи тужиоца да тужени, као инвеститор, није поступио по његовом допису од 22.04.2014. године, прегледао и примио радове, након ког тренутка је и дошло до знатних оштећења услед поплава, нашао да су ти наводи без утицаја, налазећи да је сходно одредбама Закона о планирању и изградњи, управо извођач, као руководилац радова дужан да обезбеди доказ о квалитету извршених радова. Ово су разлози због којих је тужбени захтев усвојио за износ од 2.121.435,13 евра, а одбио за износ потребан за санацију предметног објекта од 843.422,92 евра са припадајућом затезном каматом.

Одлучујући о делу тужбеног захтева за исплату законске затезне камате, првостепени суд је делимично исти усвојио од дана подношења тужбе до исплате, образлажући да се иста не може одредити по појединачним износима из привремених ситуација, јер је тужиоцу досуђен нижи износ од траженог, док је захтев за камату за период пре подношења тужбе, одбио.

На правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право у делу у коме је тужбени захтев усвојио.

Правилно првостепени суд полази од одредаба уговора који је закључен између туженог и „Амига“ д.о.о. Краљево, који представља пословни однос садржине уговора о грађењу у смислу чл. 630 Закона о облигационим односима. Предузеће "Амига" д.о.о. Краљево је на основу овог уговора туженом испоставило, као наручиоцу, укупно 13 привремених ситуација, од којих је првих 7 привремених ситуација тужени платио, а предмет тужбеног захтева су VIII, IX, X, XI и XII привремена ситуација у укупном износу од 2.964.858,05 евра. Привремене ситуације које су предмет спора потписане су и оверене од стране надзорног органа и достављене туженом. Тужени као наручилац није ставио било какве примедбе на достављене привремене ситуације, па се у смислу чл. 19 уговора сматра да нема примедби на обрачунате радове, односно на врсту, количину и квалитет изведених радова. Дописом од 13.03.2014. године, тужени је уговор раскинуо, што међу странкама није било спорно. Последице раскида уговора регулисане су чл. 132. Закона о облигационим односима, који прописује да су раскидом уговора обе стране ослобођене својих обавеза, изузев обавезе на накнаду штете, а ако је једна страна извршила уговор потпуно или делимично, има право да јој се врати оно што је дала. У конкретном случају, извођач радова је до раскида уговора извео одређене радове, који су потврђени од стране надзорног органа, те на које тужени није имао примедбе, па је у обавези да плати цену за изведене радове.

Потраживање извођача радова предмет је заложног права конституисаног у корист тужиоца на основу уговора о залози. Наведено право стечено је уписом у регистар залог у складу са одредбама Закона о заложном праву на покретним стварима и правима уписаним у регистар и о постојању истог, тужени је уредно обавештен у складу са чл. 989. Закона о облигационим односима. Према чл. 993. став 1. Закона о облигационим односима, кад заложено потраживање доспе за наплату, залогопримац је дужан наплатити га, а према чл. 11. ст. 3 Закона о заложном праву на покретним стварима и правима уписаним у регистар, од дана достављања обавештења о постојању заложног права дужник заложеног потраживања може испунити дуг само заложном повериоцу, а не и залогодавцу, осим ако је заложни поверилац дао друкчија упутства. Наведено значи да је своју обавезу по уговору од 03.10.2012. године и привременим ситуацијама које су предмет спора, тужени дужан испунити тужиоцу, као заложном повериоцу, а обавеза је тужиоца да о доспелости исто потраживање наплати.

Стога тужени без основа жалбом оспорава постојање активне легитимације тужиоца, а тужилац има право и обавезу да предметно потраживање наплати од туженог.

Без основа су жалбени наводи туженог да тужилац није доказао да је његово потраживање обухваћено унапред припремљеним планом реорганизације привредног друштва „Амига“ д.о.о. Краљево, јер из достављеног плана реорганизације произлази да је истим управо обухваћено потраживање тужиоца по уговорима о кредиту на основу којих је конституисана залога на потраживању. Тужилац је као заложни поверилац сврстан у класу А поверилаца, за коју је предвиђен репрограм потраживања на период од 8 година, али је према одредбама плана реорганизације за намирење ове класе поверилаца, предвиђено да повериоци класе А задржавају право да наплате своја потраживања која су обезбеђена залогом на потраживањима стечајног дужника према трећим лицима и пре рока који је предвиђен за намирење поверилаца класе А. На основу наведеног, тужилац је овлашћен да своје потраживање наплати реализацијом залогa, односно наплатом заложеног потраживања независно од услова плана реорганизације.

Нису основани ни жалбени наводи туженог који се односе на износ потраживања који тужилац има право да наплати као заложни поверилац. У складу са уговором о залози, те регистрованим заложним правом, максимални износ обезбеђеног потраживања износи 3.013.500,00 евра, што је износ виши од постављеног тужбеног захтева. Са друге стране, тужилац има право да као заложни поверилац наплати целокупан износ заложеног потраживања и на то право не утиче чињеница да ли је евентуално обезбеђено потраживање ниже од заложеног. На то упућује одредба чл. 993. ст. 3. Закона о облигационим односима, којом је прописано да када је предмет заложеног потраживања новац, залогопримац је дужан на захтев залогодавца положити наплаћени износ код суда, али ако је предмет његовог потраживања такође новац и ако је оно доспело за наплату, залогопримац може задржати за себе колико му се дугује, а остало је дужан предати залогодавцу. Произлази да је тужилац у овом поступку активно легитимисан да од туженог потражује износ који је тужени дужан платити „Амига“ д.о.о. Краљево по уговору од 03.10.20102. године.

Међутим, одбијајући тужбени захтев за исплату износа од 843.422,92 евра, првостепени суд је на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право. Погрешан је закључак првостепеног суда да тужени има право на снижење цене у смислу чл. 616. ст. 2. Закона о облигационим односима. Наведена одредба право наручиоца на снижење цене и накнаду штете условљава благовременим обавештењем посленика о недостацима извршеног дела, што у конкретном случају тужени није учинио. Према чл. 614. ст. 1. и 2. Закона о облигационим односима, наручилац је дужан прегледати извршено дело чим је то по редовном току ствари могуће и о нађеним недостацима без одлагања обавестити посленика. Ако наручилац на позив посленика да прегледа и прими извршени рад то не уради без оправданог разлога, сматра се да је рад примљен.

У конкретном случају, уговор је раскинут 13.03.2014. године, што је надзорни орган констатовао у грађевинском дневнику 14.03.2014. године. Надзорни орган је затим дана 18.03.2014. године уписом у грађевински дневник наложио извођачу извођење одређених радова, таксативно набројаних ради заштите објекта и комплекса и осигурања већ изведених позиција радова. Дана 22.04.2014. године извођач радова је обавестио туженог да је извео све радове који су наложени ради заштите објекта и позвао је да се од стране надзорног органа изврши преглед и пријем изведених радова наложених уписом од 18.03.2014. године, као и примопредаја објекта. Нема доказа да је тужени извршио преглед и пријем радова, нити доказа о постојању оправданих разлога за ово пропуштање, а дужан је био примити рад извршен у складу са уговором

и правилима посла у смислу чл. 622. Закона о облигационим односима. На тај начин у смислу чл. 614. ст. 2. Закона о облигационим односима, сматра се да су извршени радови примљени од стране туженог. Зато се допис туженог извођачу радова од 27.05.2014. године не може сматрати благовременим обавештењем о недостацима извршених радова, при чему се овим дописом чак и не указује да извођач није извео неке од наложених радова или да је исте извео супротно наложеном, већ се истим констатује постојање деформитета на одређеним деловима објекта, за које нема доказа да су вези са извршеним радовима на заштити објекта. У складу са чл. 625. ст. 3. Закона о облигационим односима, када је посленик дао материјал за израду ствари, ако је наручилац пао у доцњу због непримања понуђене ствари, ризик случајне пропасти или оштећења ствари прелази на њега. Како је извођач радова позвао туженог да прими извршени рад, а тужени без оправданог разлога наведено није учинио, ризик пропасти или оштећења ствари прешао је на туженог. Зато извођач радова није одговоран за оштећење извршених радова које је узроковано атмосферским приликама или било којим другим узроком након преласка ризика на туженог, па тужени, поред тога што нема право на снижење накнаде за изведене радове позивом на недостатке истих, нема право ни на накнаду штете од извођача радова, јер је пропуштањем пријема радова, на њега прешао ризик случајне пропасти или оштећења истих. Стога је дужан исплатити целокупан износ накнаде за извршене радове и нема право на умањење исте по ма ком основу.

Ово су разлози због који је првостепена пресуда преиначена у ставу III изреке и усвојен захтев за исплату износа од 843.422,92 евра у динарској противвредности.

Одлучујући о делу захтева за исплату законске затезне камате за период пре подношења тужбе, првостепени суд није правилно применио материјално право када је исти одбио. Према чл. 277. Закона о облигационим односима, дужник који задолжни са испуњењем новчане обавезе дугује повериоцу поред главнице и затезну камату по стопи утврђеној законом. Чланом 18. уговора закљученог између туженог „Амига“ д.о.о. Краљево уговорен је рок плаћања од 60 дана од дана пријема привремене ситуације. Све утужене привремене ситуације уредно су достављене туженом, а VIII, IX и X привремена ситуација доспеле су пре раскида уговора. XI и XII ситуација примљене су од стране туженог 07.02.2014. године, односно 13.03.2014. године и до раскида уговора није истекао уговорени рок од 60 дана. Међутим, како раскидом уговора, уговорне стране нису више везане одредбама уговора, а извођач радова има право на наплату накнаде за радове које је извео до дана раскида, потраживање по ове две ситуације доспело је наредног дана од дана раскида. Неиспуњењем обавезе о доспелости, тужени је пао у доцњу, па за цео период доцње дугује тужиоцу законску затезну камату. На основу наведеног, преиначена је одлука садржана у ставу II изреке, као и део првостепене одлуке којим је одлучено о затезној камати садржан у ставу III изреке побијане пресуде и тужени је обавезан на исплату законске затезне камате за цео период доцње.

Другостепени суд је имао у виду да је одлучујући о обавези плаћања затезне камате, првостепени суд прекорачио постављени тужбени захтев и туженог обавезао на исплату затезна камате на динарску противвредност главног дуга, иако је захтевана камата на износ исказан у еврима, али како се на наведено прекорачење жалбом туженог не указује, а о наведеном суд не води рачуна по службеној дужности у смислу чл. 386. ст. 4. Закона о парничном поступку, то је побијана одлука у ставу I изреке потврђена, како за износ главног дуга, тако и за досуђену затезну камату.

Правилна је одлука о трошковима поступка, донета на основу чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку, па је првостепени суд, правилном применом наведених

одредаба закона и одредаба Таксене тарифе обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 1.402.000,00 динара.

Следом наведеног, на основу чл. 390. и чл. 394. ст. 1. тачка 4. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставовима I и II изреке пресуде.

Одлука као у ставу III изреке пресуде донета је на основу чл. 165. Закона о парничном поступку, па је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 780.000,00 динара на име судске таксе за жалбу и другостепену одлуку у складу са Таксеном тарифом.

ТВ/ЖГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Татјана Влаисављевић

